

Ufkun Yarası

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 26 Mart 2019

Ufkun yarasını s/arıyorum;
Beyaz pamuklarda lav edilmiş çocukluğum gibi
Sarıyorum sitemi, elemi ve göğün teninde
Doluşan her zerreyi acıyla yoğuruyorum:
Kırkladığım gölgemi yatırıp zemine
İçimdeki kaosu sunuyorum ellerine.

Varlığın teamülü, sevgili
Eren mahiyetinde eriyen yüreğin közünde
Muteber bir sevdayı dillendiriyorum
Kaybolan zamirlerin de özlemi var bir şekilde:
Kaynayan coğrafyalarda yaralı mabedi insanlığın
Gözüme dolan terinde baharın
Ayakları sürten bir mizacın da baş aktörüyüm.

Sancılı ufku anıp
Derlediğim her bulutu sihirle kavrayıp
Elemi hücrelerine doluşan hezeyanı
Körüklüyor be sefer şehrin vapurları.
İstanbul kadarım:
Bir avuç haritadaki varlığım
Belki iklimin dilinde ben hoyrat bir rüzgârım.

Ayaklarım gerisin geri gidiyor
Safı gölgemle taşıdığım kokuyu
Zikrediyorum şiire imge imge
Taşıdığım aşkın ve hasretin dilinde
Öksüzlüğün nabzını tutarken Tanrı
Benlik bir sevinçle
Araladığım kapının anahtar deliğinde
Büyüyen dünyanın da aforizması adeta
Kopacak kıyamet öncesi.

Bin bir eziyete maruz
Belki de kayıp bir veznin aruz sıradanlığında

Cümleleri b/içiyorum avucumun içinde
Özlemle aşka biat sanrılarının da atlası
Şehla düşlerime konan kelebeğin kanatlarına
Uzandığım mevsim yürekli bir şiir olmayı
Sehven kabullendiğim
Israrcı yüreğimle
Açılıp kapanan kapılardan arda kalan
Bir yoksunluğun ta kendisiyim işte.

Zaafların makberinde
Açan zambaklara sunduğum devasa sevgimle
Göl kenarına konan aylak kuşların
Saf tuttuğu mu sanırsın
Öykündüğüm o kuş yuvasında
Kırık bir yumurtadan içine sızdığım
Rahmine tabiat ananın nazireler sunduğum.
Kayıp bir veryansın kadar kabarık iken suç dosyam
Doyamadığım aşkın da diyeti
Yazmaya dair bin bir gündüz masalı.